

Od autorky série *Upíří Deníky* L. J. Smith

ŘÍŠE TEMNOT

Tajemství upírů

FRAGMENT

Říše temnot

Tajemství upírů

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

L. J. Smith - Upíří deníky – Probuzení

L. J. Smith - Upíří deníky – Stefanovy deníky: Chuť krve

L. J. Smith - Temné vize – Odhalení

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Aréna smrti

L. J. Smith

Říše temnot – Tajemství upírů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŘÍŠE TEMNOT...

LÁSKA NIKDY NEBYLA TAK
NEBEZPEČNÁ.

ŘÍŠE TEMNOT není žádné konkrétní místo. Trvale nás obklopuje. Tvorové z Říše temnot jsou krásní, smrtelně nebezpeční a pro lidi neodolatelní. Váš nejlepší přítel může být jedním z nich – jak zdrcující.

Zákon Říše temnot je naprosto jasný: lidé se nikdy nesmějí dozvědět, že Říše temnot existuje. A její příslušníci se nesmějí zamilovat do člověka. Porušení zákona má strašlivé důsledky.

Toto jsou příběhy o tom, co se stane, když někdo poruší pravidla.

ŘÍŠE TEMNOT

Tajemství upírů

L. J. Smith

 FRAGMENT

1. KAPITOLA

Byl první den letních prázdnin, když se Poppy dozvěděla, že umírá.

Stalo se to v pondělí, během prvního *skutečného* prázdninového dne (víkend se nepočítá). Poppy se probudila s pocitem báječné lehkosti. *Žádná škola*. Ve slunečním světle, které dovnitř proudilo oknem, vypadaly tenké závěsy kolem její postele jako potažené zlatem. Poppy je roztáhla, vyskočila z postele – a šklubla sebou.

Au. Zase ta bolest v bříše. Něco jako dloubnutí, jako kdyby se něco chtělo prokousat k jejím zádům. Trochu jí pomohlo, když se předklonila.

Ne, pomyslela si Poppy. Odmítám být o prázdninách nemocná. *Odmítám*. Potřebuje to trochu pozitivního myšlení.

Odhodlaně, zkroucená bolestí – myslí pozitivně, pitomče! – prošla halou do koupelny s tyrkysovými a zlatými dlaždičkami. Nejdřív měla pocit, že bude zvracet, ale pak bolest zmizela stejně nečekaně, jako se objevila.

Poppy se narovnala a vítězoslavně se podívala na svůj odraz v zrcadle.

„Drž se mě, mrně, a budeš v pořádku,“ zašeptala a spiklenecky na sebe mrkla. Pak se naklonila dopředu a její zelené oči se podezíravě přivřely. Na nose měla čtyři pihy. Čtyři a půl, aby byla úplně přesná, a to Poppy Northová obvykle byla. Jak dětinské, jak – *roztomilé!* Poppy na sebe vyplázla jazyk a s důstojným výrazem se odvrátila. Vůbec se neobtěžovala s rozčesáváním chomáčů hustých kudrlin barvy mědi na své hlavě.

Důstojnost si zachovala, i když vstoupila do kuchyně, kde snídalo její dvojče, bratr Phillip. Znovu přimhouřila oči, tentokrát na něj. Je dost nepříjemné, když je člověk malý, drobný a kudrnatý a vypadá skoro jako skřítek, kterého viděla sedět na pryskyřníku v jedné dětské obrázkové knížce, a má vysoké, krásné dvojče s vlasy blondatými jako Viking... Nesvědčí to o jisté úmyslně zlé vůli kosmu?

„Nazdar, Phillipe,“ řekla otráveně.

Na Phillipa, který byl zvyklý na sestřiny nálady, neudělala žádný dojem. Na chvíli zvedl hlavu od komiksu v *L. A. Times*. Poppy musela uznat, že má hezké oči: zvědavé zelené oči s velmi dlouhými řasami. To byla jediná věc, kterou měla dvojčata společnou.

„Ahoj,“ odpověděl Phillip znuděně a vrátil se ke komiksu. Poppy neznala moc dětí, které čtou noviny, ale to byl celý Phillip. Od loňského roku navštěvoval, stejně

jako Poppy, střední školu v El Camino. Na rozdíl od ní měl od začátku samé jedničky a zároveň byl hvězdou fotbalového, hokejového i basketbalového týmu. Taky vykonával funkci předsedy třídy. Dobírat si ho byla jedna z největších Poppyiných radostí. Byla přesvědčená, že Phillip je moc pruderní.

Zahihňala se, pokrčila rameny a zatvářila se mrzutě. „Kde je Cliff a máma?“ Cliff Hilgard byl od tří let jejich nevlastním otcem a byl ještě prudernější než Phil.

„Cliff je v práci. Máma se obléká. Měla bys něco sníst, nebo se naštve.“

„Jo, jo...“ Poppy se postavila na špičky, aby mohla prohrabat skříňku. Našla krabici s Frosted Flakes, strčila dovnitř ruku a delikátně vytáhla jeden lupínek. Snědla ho jen tak, bez ničeho.

Není zase *tak* špatné, když je člověk malý a drobný. Udělala několik tanečních kroků k lednici a do rytmu si potřásala krabicí s cereáliemi.

„Jsem... sexy skřítek!“ zpívala a rytmicky při tom popdupávala.

„No to tedy nejsi,“ řekl Phillip s šokujícím klidem. „A proč si něco neoblíkneš?“

Poppy otevřela ledničku, přidržela dveře a sklonila hlavu. Měla na sobě obrovské tričko, které nosila na spaní. Vypadalo jako mini šaty. „Tohle *je* oblečení,“ prohodila klidně a vyndala z lednice dietní kolu.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Poppy se podívala skrz sklo, aby zjistila, kdo to je.

„Nazdar, Jamesi! Pojď dál.“

James Rasmussen vešel dovnitř a sundal si velké brýle proti slunci. Sotva na něj Poppy pohlédla, ucítla, jak se jí sevřela hrud' – jako vždycky. Bylo úplně jedno, že ho během posledních deseti let viděla prakticky každý den. Pokaždé, když se před ní ráno objevil, cítila v hrudi rychlé ostré bušení – něco mezi okouzlením a bolestí.

Nebyl to jen jeho pohled desperáta, kterým jí vzdáleně připomínal Jamese Deana. Měl jemné, světle hnědé vlasy, inteligentní tvář a šedé oči, které byly střídavě buď vášnivé, nebo chladné. Byl to nejhezčí kluk na El Caminské střední, ale to Poppy nezajímalo. Měl něco *v sobě*, něco tajemného, neodolatelného, něco mimo dosah všech. Díky tomu se jí rychle rozbušilo srdce a začala ji svědit kůže.

Phillip to vnímal jinak. Jakmile James vešel dovnitř, ztuhl a nasadil chladný výraz. Mezi oběma kluky panovala nenávisť.

James se trochu pousmál, jako kdyby ho Phillipova reakce pobavila. „Ahoj.“

„Ahoj,“ řekl Phil a ani trochu neroztál. Poppy měla silný pocit, že by ji nejradši svázal do balíku a vynesl z místnosti. Phillip vždycky bral až moc vážně svoji roli bratra – ochránce, když se objevil James. „Tak jak se má Jacklyn a Michaela?“ zeptal se zlověstně.

James se zamyslel. „No, já vlastně ani nevím.“

„Ty *nevíš*? Jo, ty vždycky před letními prázdninami svoje holky odkopneš. Abys měl volnou ruku, že jo?“

„Jasně,“ odpověděl James zdvořile. Usmál se.

Phillip na něj zíral s neskryvanou nenávistí.

Na rozdíl od chlapců se Poppy zmocnila radost. Sbohem, Jacklyn; sbohem, Michaelo. Sbohem Jacklyniny dlouhé, elegantní nohy a Michaelinino nafouklé poprsí. Tohle léto bude skvělé.

Hodně lidí si myslelo, že vztah Poppy k Jamesovi je platonický a že vlastně o nic nejde. Nebyla to pravda. Poppy už roky věděla, že si ho jednou vezme. Byla to jedna z jejích dvou velkých tužeb. Vidět celý svět byla ta druhá. Ještě se nedostala k tomu, aby o tom Jamese informovala. V současné době si myslel, že se mu líbí dlouhoholky s upravenými nehty a italskými lodičkami.

„To je nový cédéčko?“ zeptala se ho, aby se nemusel dívat na svého budoucího švagra.

James to uvítal. „To je nový etnotechno release.“

Poppy zajásala. „Další zpěváci s hrdelními hlasy – nemůžu se *dočkat*. Půjdem si to poslechnout.“ Ale v té chvíli vešla její matka. Poppyina máma byla úžasná, blondatá a dokonalá, podobná hrdinkám z filmů Alfreda Hitchcocka. Obvykle na ní bylo vidět, že je velice schopná. Poppy, která zamířila ven z kuchyně, do ní málem narazila.

„Promiň – bré ráno!“

„Počkej minutku,“ zavolala matka a chytila Poppy vzadu za tričko. „Dobré ráno, Phile; dobré ráno Jamesi,“ dodala. Phil jí odpověděl a James se strojenou slušností přikývl.

„Už jste všichni snídali?“ chtěla vědět matka. Kluci odpověděli, že ano, a ona pohlédla na svoji dceru. „A co ty?“ zeptala se a podívala se jí přímo do tváře.

Poppy zachrastila krabicí s cereáliemi a její matka sebou šklubla. „Proč si na ně nedáš mlíko?“

„Takhle jsou lepší,“ řekla Poppy rozhodně, ale když jí matka lehce postrčila k lednici, vyndala z ní krabici nízkotučného mléka.

„Co máte v plánu první den svobody?“ zeptala se matka a pohlédla z Jamese na Poppy.

„Ach, já nevím.“ Poppy se obrátila na Jamese. „Bude me poslouchat hudbu; možná vyrazíme nahoru do kopců... Nebo si zajedeme na pláž?“

„Cokoliv budeš chtít,“ řekl James. „Máme před sebou celé léto.“

Poppy si představila léto. Horké, zlaté a zářící. Vonělo po chlóru v bazénu a po mořské soli; pod zády skoro cítila teplou travu. Celé tři měsíce, pomyslíla si. To je dlouhá doba. Tři měsíce jsou jako věčnost.

Je zvláštní, že se to stalo ve chvíli, kdy myslela na prázdniny.

„Můžeme se podívat do těch nových obchodů ve Village,“ začala, když ji najednou přemohla bolest a dech jí uvízl v krku.

Byl to strašný, hluboký, trýznivý záchvat bolesti a ona se celá zkroutila. Krabice s mlékem jí vyletěla z ruky a všechno zešedlo.

2. KAPITOLA

Poppy!“ zaslechla matčin hlas, ale nic neviděla. Na dveřích kuchyně poskakovaly černé tečky.
„Poppy, co je s tebou?“ Ucítla, jak ji matka uchopila za paže a vyděšeně ji stiskla. Bolest začala ustupovat a vrátil se jí zrak.

Když se narovnala, uviděla před sebou Jamese. Tvář měl skoro bez výrazu, ale Poppy ho znala dost dobře, aby si všimla strachu v jeho očích. Uvědomila si, že drží krabici s mlékem. Musel ji chytit za letu, když ji upustila. Úžasně reflexy, pomyslela si nejasně. Fakt úžasně.

Phillip vyskočil ze svého místa. „Jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Já nevím.“ Poppy se rozhlédla a rozpačitě pokrčila rameny. Teď, když jí bylo lépe, si přála, aby na ni všichni tak upřeně nezírali. Způsob, jakým se prala s bolestí, byl ignorovat ji, ne na ni myslet.

„Je to jen nějaká hloupost – myslím, že gastroněcoma-talida. Víte, něco jsem snědla.“

Její matka s ní lehce zatřásla. „Poppy, tohle není gastroenteritida. Tuhle bolest jsi zažila už dřív – skoro před měsícem, je to tak? Je to teď stejné?“

Poppy se znepokojeně zavrtěla. Vlastně, ta bolest nikdy úplně nepřestala. Během náporu na konci školního roku se jí nějakým způsobem podařilo nevěnovat jí pozornost, a tak si na ni skoro zvykla.

„Tak nějak,“ snažila se získat čas. „Ale –“

To matce úplně stačilo. Lehce Poppy stiskla a zamířila k telefonu v kuchyni. „Víš, já nemám nemocnice ráda, ale zavolám doktoru Franklinovi. Chci, aby se na tebe podíval. Tohle nemůžu ignorovat.“

„Ach, mami, jsou *prázdniny*...“

Matka přikryla sluchátko rukou. „Poppy, tohle se nedá odložit. Jdi se obléknout.“

Poppy záupně, ale bylo jí jasné, že to je marné. Kývla na Jamese, který se zamyšleně díval do dálky.

„Tak si aspoň poslechneme to cédéčko, než budu muset jít.“

James se podíval na cédéčko, jako kdyby na něj zapomněl. Pak položil krabici s mlékem. Phillip za nimi vyšel do chodby.

„Hej, kámo, zůstaneš tady, než se oblíkne.“

James se sotva ohlédl. „Nech mě žít, Phile,“ řekl skoro nepřítomně.

„Dej ruce pryč od mojí sestry, ty úchyle.“

Poppy jen zavrtěla hlavou a vešla do svého pokoje. Jako kdyby James měl zájem vidět ji svlečenou. *Kéž by to chtěl*, pomyslela si smutně a vytáhla ze zásuvky kraťasy. Oblékla si je a pořád vrtěla hlavou. James byl její nejlepší kamarád, její úplně nejlepší kamarád, a ona zase jeho. Ale nikdy neprojevil sebemenší touhu dotknout se jí. Někdy ji napadlo, jestli si vůbec všiml, že je holka.

Jednou ho *donutím*, aby si to uvědomil, pomyslela si a zavolala ho nahoru.

James vešel a usmál se na ni. Takový úsměv u jiných lidí uvidíte výjimečně. Nebyl to žádný výsměšný nebo ironický úšklebek, ale milý, trochu pokřivený malý úsměv.

„Promiň, že kazím dnešek návštěvou u doktora,“ řekla Poppy.

„Ne. Měla bys tam jít.“ James se na ni povzbudivě po-
díval. „Víš, tvoje máma má pravdu. Už to trvá moc dlouho. Zhubla jsi, v noci nemůžeš spát...“

Poppy na něj vylekaně pohlédla. Nikomu neřekla o tom, jak velké má v noci bolesti. Dokonce ani Jamesovi ne. Ale – James některé věci prostě věděl. Jako kdyby uměl číst myšlenky.

„Prostě tě znám, to je všechno,“ řekl. Když na něj zůstala zírat, věnoval jí rošťácký pohled. Rozbalil cédéčko.

Poppy pokrčila rameny, praštila sebou na postel a zadívala se na strop. „Přesto bych si přála, aby mi máma nechala aspoň *jeden* den prázdnin,“ podotkla. Natáhla

krk a zkoumavě se podívala na Jamese. „Chtěla bych, aby moje máma byla jako ta tvoje. Moje si pořád dělá starosti a snaží se mi organizovat život.“

„A tu moji vůbec nezajímá, jestli jsem přišel nebo odešel. Tak co je horší?“ řekl James otráveně.

„Tebe nechají rodiče bydlet ve vlastním bytě.“

„V domě, který jim patří. Protože to je levnější než si najmout správce.“ James potřásl hlavou a upřel zrak na CD, které dával do přehrávače. „Neztracuj svoje rodiče, mrně. Máš větší štěstí, než tušíš.“

Poppy nad jeho slovy chvíli přemýšlela. Mezitím začala hrát hudba. Oba zbožňovali trance – beatnický elektronický zvuk, který sem přišel z Evropy. Jamesovi se líbil techno beat, Poppy ho milovala. Byla to *opravdická* hudba, syrová a původní, kterou vytvořili lidé, co v ni věřili. Lidé, kteří oplývají nadšením, ne lidé oplývající penězi.

Kromě toho jí hudba z jiných zemí dávala pocit, že je součástí dalších míst na zemi. Milovala její rozdílnost, její nezvyklost.

Když o tom tak přemýšlela, možná právě tohle se jí líbilo i na Jamesovi. Že byl tak jiný. Zrovna naklonila hlavu, aby se na něj podívala, když vzduch naplnil zvláštní rytmus bubnů.

Zнала Jamese lépe než kdokoliv jiný, ale vždycky tu bylo něco, *něco* v něm, co pro ni bylo nedostupné. Něco, čeho se nikdo nemohl dotknout.